

www.jollibread.com

© 1998, Manel Joan i Arinyó

Text actualitzat en 2017

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.
València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-36-2

Depòsit legal: M-1238-2017

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Primera edició: juny de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Rosa Marín, Julia Ortega
i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

QUE DUR QUE ÉS SER GUAPO!

Manel Joan i Arinyó

jollibre

—Aaah!

Fins i tot des de dins la cabina se senten els crits de por dels passatgers. Si no fora per l'uniforme i els galons, jo també cridaria com un boig, però no serviria de res. En set minuts hem patit dues pèrdues d'altura vertiginoses. I el mal és que no ha sigut per culpa de cap fenomen atmosfèric, sinó que el problema prové dels motors de l'avió, que com més va més potència perden.

Aquest viatge València - Nova York inaugura la línia regular de la companyia Aire Valencià. També és la meua estrena com a comandant en vols transoceànics. L'aparell és un Boeing Jumbo 747-8. La data, 11 de setembre del 2025.

No soc supersticiós, un luxe que no ens podem permetre els pilots aeronàutics, però els 11-S pareix que m'han pres com el sac dels cops i, l'any que menys ho espere, rep un altre sobresalt.

El primer el vaig rebre el 2001, quan jo tenia quatre anys. Els fets d'aquell dia em van marcar per sempre més.

8 Un altre 11-S que no oblidaré mai és el del 2015. Era de vesprada i a l'institut celebràvem la festa d'inici del nou curs escolar. Els meus amics i jo hi cursàriem 2n de batxiller. Desentenimentats, havíem preparat una facècia per burlar-nos dels alumnes més jovenets. Estudiar tant té això de mal: perds el trellat. Què hi farem!

Res més que em vaig comprar unes sotanes ben folgades i al ball faltava gent. Del soroll —i em quede curt— s'encarregava Gramoxone Letal Ska Band, grup local que tenia en el seu cantant Bolinxes el terrorista acústic amb més projecció de l'univers ska valencià. Els músics, en canvi, havien estudiat solfa de menudets i afinaven d'allò més. De manera que, si et situaves a una distància prudent dels altaveus, podies sobreviure i fins i tot xalar a manta.

Prompte vam tenir una víctima en el punt de mira, malgrat que la seua disfressa no invitava gens a acostar-se-li: anava d'esquelet. Tota cenyida de negre, allò que representava que eren els ossos ressaltaven en blanc fluorescent. Amb la mà dreta subjectava una dalla que tenia

el mànec de fusta i la fulla de plàstic. Només se li veien els ulls. Uns ulls blaus, grans i tan brillants que em van hipnotitzar. Tant és així que em vaig quedar plantat com un estaquirot davant seu i, si ella no haguera pres la iniciativa, se'ns hauria fet de nit i encara m'hi estaria.

—Jo a vosté el conec —va bromejar. De seguida els meus amics ens van empényer a ballar junts. Segons ells, constituïem la parella perfecta: la mort i el mossén per oficiar la missa de difunts!

—Tu estàs segura de conéixer-me? —li vaig dir a la fi. Si tarde una miqueta més a reaccionar, m'hauria pres per fava.

—I tant. Visc a Alfandec i ens van presentar en el festival d'aeròbic de Pasqua, però no estaves tan gros com ara.

—Ara que ho dius, sí que recorde que em van presentar algunes xiques aquell dia, però eren totes de carn i os. No hi havia cap calavera!

De sobte, dins la sotana es va formar una estranya protuberància que topà amb les seues cuixes.

—Ai! —va exclamar, sorpresa, i es va fer un poc ar-rere.

L'insòlit bony pareixia que tenia vida pròpia i la va perseguir. La reacció de la xica no es va fer esperar: em llançà una bufetada que m'hauria tret el llustre a la cara. Per sort, vaig ser prou ràpid per a ajupir el cap i no vaig rebre.

—Es pot saber quina mosca t'ha picat?! —vaig fer el sompo.

A tot això, el membre misteriós tornà a actuar i ella se'n defensà amb més virulència encara. El genoll li va eixir disparat contra el meu baix ventre. Li vaig desviar el colp amb la cama esquerra. Si no ho haguera fet, m'hauria desgraciat!

En aquells moments jo ja desitjava que la sotana diabòlica fera bondat. Aquella adolescent d'ulls celestials demostrava tenir un geni infernal. Una altra escaramussa posaria en perill extrem la vida de l'artista!

10

La sotana es comportaria? Ni pensar-ho!

Quan la calavera va advertir que el monyó negre l'atacava de nou, amollà la dalla i em tirà les mans al coll per ofegar-me. Llavors justament, la mascota de 2n A, el meu amic Motoret, que no feia ni un metre i mig de tan roí com era, va comprendre que havia estirat més el braç que la màniga i va fugir esperitat del redós de la sotana. Trompellt com ell sol, va eixir de sota meu amb tan poca traça que em va fer caure de tos. L'estranguladora, per inèrcia, caigué damunt de mi. La pena negra!

Amb l'impacte del bac, la calavera d'ulls blaus amollà la presa —per fi!— i els bandolers dels meus amics l'ajudaren a alçar-se. Que bé que es veuen els bous des de la barrera!

—L'has mort! —vaig sentir que l'acusava un d'ells.

—Avisem la funerària abans que no es quede ert, o no el podrem desvestir i l'hauem d'enterrar amb la sotana.

—Busquem també un capellà de veres perquè l'extremuncie! —s'hi va afegir un altre borinot.

—Policia! —s'esgarmellava un altre—. Policia!

Com que no paraven de moure gresca, s'hi va formar un bon rogle de badocs. Jo continuava estirat a terra sense moure'm, però alhora no em pareixia bé que ens en passàrem tant amb la pobra criatura. I això que, vull pensar que sense voler, m'havia clavat les ungles al coll i m'hi havia fet sang.

Estava jo sumit en aquestes meditacions quan un amic volgué afegir pebre a la situació:

—Per què no li fas un beset als llavis a veure si el resuscites?

Mell!, vaig pensar. Una xica amb uns ulls tan bonics ha de tenir els llavis més dolços del món.

—Ai! —em va eixir la queixa del fons de l'ànima. M'acabaven de pegar un puntelló a les costelles que no tenia res a veure amb la dolça besada que jo esperava amb els ulls clucs.

—Com te'n passes un pelet amb la meua cosina, no sé què faré de tu!

No n'érem prou i faltava un defensor de donzelles indefenses! Era el meu amic Voro, d'Alfandec, i per tant paisà de la calavera esgarrapadora.

Em vaig alçar com vaig poder i Voro mateix ens acompanyà, a la xica i a mi, fins al taulell del bar. Un minut més tard vaig barrinar, esperançant: si acabats de conèixer, i després de gastar-li una broma tan estúpida, té la paciència i la bondat de curar-me la ferida, ¿quines passades no li podré fer més endavant, que ens tindrem més confiança? El cert era que Voro se n'havia anat i ens havia deixat sols. Aleshores ella demanà una cassa-

lla i, sucant-hi un mocadoret, em va netejar i desinfectar la ferida.

—Quin pallassot que estàs fet! Amb la cara de bon xic que tens... —em va reptar amistosament.

—Sí, sí que soc un bon xic, jo. De pa d'àngel diries que. El que passa és que de vegades no sé què em passa —vaig fer la gran exhibició d'eloqüència.

12 Vam beure un xiflis mentre xarràvem i passejàvem. Es deia Ruth, tenia setze anys i faria 4t d'ESO. Si abans no l'havia vista per l'institut, era perquè havia fet 1r, 2n i 3r a Xest, però ja no suportava l'internat un dia més i s'havia matriculat ací.

Quan ens en vam adonar, el seu autobús ja se n'havia anat i la vaig dur a Alfandec —set quilòmetres— amb el meu Vespino del segle passat. Féiem una fatxa increïble: jo, de capellà, conduïa. I ella, calavera vivent, m'agafava per la cintura amb una mà i amb l'altra subjectava la dalla. Només hauria faltat Motoret camuflat entre tots dos i fent jocs de mans! L'estranya indumentària es completava amb els cascos de mig ou al cap.

Ens vam acomiadar a la porta de sa casa i a mi em va fer l'efecte que els ulls li brillaven encara més que a primera hora de la vesprada. Ella s'havia fet un embolic i al principi em donava la dalla en comptes del casc, que ens havia deixat un amic meu. Després se'n va entrar a casa i jo vaig pensar que els pròxims dies m'hauria de fixar molt bé en els ulls i en la veu de les xiques de l'institut fins a descobrir-la. Perquè la veritat era que no sabia quina cara tenia. Les altres dades a considerar serien l'alça-

da, un poc més de metre setanta, i la constitució, prima, amb unes cames llargues i esveltes que guanyaven consistència a mesura que...

- 14 Tornant cap a Sicània amb el Vespino —50 km/h amb el vent a favor—, em vaig gitar com si pilotara una moto de competició. Si la ignorància volara, pilotaria un Airbus A320.

Des que tenia ús de raó volia ser pilot d'aviació, però no se m'havia acudit mai preguntar el preu de la carrera. Ara ja el sabia: cinquanta mil euros pels tres cursos. I sense garanties de trobar faena en acabar-la. Cinquanta mil euros: una fortuna per a un pelacanyes com jo!

No era estrany que tinguera la moral per terra. Els meus amics acabarien 2n i se n'anirien a València a la universitat. I jo em quedaria al poble més sol que la una. Penjat i sense cap projecte de futur.

Vaig notar una molèstia al coll i m'hi vaig dur la mà. No m'havia eixit sang a penes, però a veure què explicava al Samsai Tenalla. De segur que no em preguntaria res directament, però jo sabia que em sentiria empés a explicar-li-ho i els companys del gimnàs s'encanarien de riure.

Ja feia dotze anys que era alumne seu. Encara no n'havia complit sis quan el iaio em va portar al gimnàs de taekwondo. Els ho havia recomanat el psicòleg de l'escola perquè jo era molt tímid i insegur. D'una manera progressiva, tendia a aïllar-me més i més dels altres xiquets.

El Samsai Tenalla va ser, des del primer moment, molt més que un mestre d'arts marciais per a mi. Ho diré en poques paraules: a falta de pares, on no arribaven el iaio i la iaia estava ell donant-me la mà per ajudar-me a superar els mals tràngols que m'afligien. Sense que li ho demanara ningú i sense tenir-ne cap obligació.

Jo tractava de correspondre'l i amb els anys m'he convertit en el seu deixeble més destacat. Per no parlar de la devoció que li tinc i el respecte gairebé religiós que li guardo.

—Què li ha passat a Bruce Lee? —vaig sentir en pla de mofa quan passava per la sala de musculació del gimnàs, camí del vestidor. Hi havia dos culturistes exercitant-se.

—Què has fet a la gateta, criminal? —va afegir l'altra muntanya de músculs.

—Xe mira, quin prodigi de la natura: dos goril·les que parlen! —els vaig retrucar mentre me'n fugia.

Quins ajudants que m'havien tocat en sort per a dis-sabte vinent, redacsa! I el mal era que havia sigut jo qui havia insistit perquè me'ls assignaren.

Al vestidor vaig trobar O Samsai, que hi havia entrat a refrescar-se la cara després d'haver fet classe als més

menuts. Com que els seus ulls anaren directament al meu coll, li vaig dir:

—Ja veu, Samsai. Vosté tot és entrenar-me per a l'alta competició i va i resulta que no estic gens preparat per a la vida moderna.

—Ja ho veig —es limità a dir, i de seguida vaig tenir clar que en duia alguna de crani.

16 El Mestre era cinturó negre seté dan i el seu currículum era farcit d'èxits esportius tant en el terreny de les tècniques, o pumses, com en el del combat, kumite. Era coreà i feia quinze anys, quan ell vorejava la trentena, havia vingut a València a fer una exhibició. Ací havia conegut la sicaniera Ade, que era fisioterapeuta, se'n van enamorar i s'hi quedà a viure per sempre més. Hi muntà un gimnàs, El Drac Kombat, i a més imparteix cursets de cap de setmana allà on el criden.

Era clar que pensava dedicar-me la sessió d'aquell dia.

—En honor del Banzai, que segons tots els indicis ha sigut víctima de la violència urbana, dedicarem la classe de hui a defensa personal. Si ets tan amable d'explicar-nos què t'ha passat, quina banda de criminals s'ha acarnissat amb el teu coll...

Em vaig posar més roig que un titot, però vaig reaccionar de seguida:

—Si vol que la dramatització siga perfecta, necessitaré la col·laboració d'una companya.

Vaig elegir Mercé per dues raons bàsicament. En primer lloc per la seua alçada, molt similar a la de Ruth.

Però el motiu fonamental era un altre: Mercé no es tallava ni amb un cúter. I com que la paròdia era més aviat picant... Tenia trenta-dos anys. Casada i amb tres xiquetes menudes, era la cap dels bombers de Sicània. Per això l'anomenàvem secretament la Bombi. Per això i per l'excepcional desenvolupament del seu tren davant superior, d'una contundència que feia caure de cul.

No és per dir-ho, però, a pesar de no dur sotanes ni comptar amb l'ajut de Motoret, l'escenificació de la pallassada tingué tant d'èxit o més que la versió original, si això fora possible.

Com que Mercé i jo ens vam compenetrar tan bé en l'exhibició, continuàrem de parella durant tota la classe. Les tècniques que vam assajar servien per a repel·lir les agressions més usuals que pateixen les dones per part dels homes. De manera que allí érem els meus companys i jo exercint d'agressors forçats de les nostres encantadores companyes de tatami. O el que era el mateix: rebent més espolsos que una estora! Sobretot jo, que vaig ser víctima d'algunes defenses tan impactants que vaig quedar ben amarg. A parer de Mercé, les meues preses per darrere eren massa compulsives i ella bé se n'havia de deslliurar amb força.

No era el meu dia, a fe.